

Розділ 1

Мертве місто

Сотні метеликів, що сиділи на моєму тілі, неквапно ворушили оксамитовими чорними крильцями. Лежачи на вогкій землі, я відчувала кожен дотик. На пальцях, грудях, обличчі й довгому каштановому волоссі, що розметалося по холодній траві. Та варто було мені розплющити очі й підвестися, усі вони здійнялися в нічне небо мерехтливою зграєю — до великого блілого місяця в прозорому небі без жодної зірки.

Звуки. Міріади звуків. Плескіт води в струмку неподалік, шарудіння потривоженого вітром очерету, дзвінкий скрип цвіркуна, що заховався у високій траві, запаморочливий запах якої лоскотав ніздрі. І розкриті пуп'янки червоних маків, які колихалися біля мене — єдині яскраві плями в темній сірості навколо. Такі насичені, соковиті, ніби світилися зсередини, маючи у своїх пелюстках по маленькому вогнику. Непевною рукою я торкнулася одного з них...

Та заціпеніла. Бо поки потривожені моїми пальцями червоні пелюстки плавно опадали, немов пливучи до землі, я зрозуміла, що сиджу за стареньким столом на кухні. Поруч із батьками та молодшою сестричкою... яких уже шостий рік не було серед живих, тому що тоді я виявилася недостатньо сильною, аби захистити їх від песиголовця з іншого світу. І я навіть не встигла дотягнутися до них, перш ніж усвідомила, що переді мною лише три могили на цвинтарі рідної реальності, яку мені довелося залишити понад чотири роки тому, аби вижити та розпочати нове життя в іншій.

Аж ні, я досі тут, на сірій траві під беззоряним нічним небом. Поряд з опалими пелюстками червоного маку. І таких маків іще багато, дуже багато навколо мене. Обережно піднімаючись на ноги, я зовсім випадково зачепила рукою один із них...

Вона усміхалася. Так само щиро та відкрито, як і в першу нашу зустріч. Миловида, тендітна, зі світлим волоссям і ясними блакитними очима. Проте я навіть не встигла зробити крок їй назустріч, коли ці очі обернулися на каламутне скло, а обличчя змарніло, ставши таким, як і того дня, коли ми ховали її.

— Арро... — покликала я, але не почула власного голосу. Дівчина розтанула, наче туман.

Я ж зрозуміла, що стою посеред лісу разом із друзями. А в нас за спинами, прямо із землі вилазить мелюзин, який саме розправляв випущені із зябер шкірясті крила. Безмежна кількість мацаків, кожен із яких мав власну пащу, звивалися, наче хробаки, і тільки й шукали, у що б угризтися своїми маленькими отруйними

зубами. А велетенська щелепа почвари, здатна перекусити людину навпіл, саме націлилася на нас!

Але звідки він тут узявся? Так, у Лісоболотті повно нечисті, але мелюзини дуже рідкісні. Та й до великих річок, а тим паче до моря, де вони зазвичай водяться, звідси далеко.

Щойно нежить опинилася в повітрі, я хутко взяла її у сферичний бар'єр, у якому істота почала битися, мов ластівка в скло.

— Ламіро, організуй перехресні вогняні пояси, — скомандувала я, докладаючи величезних зусиль, аби втримати потвору.

Обличчя друзів були немов змазані... проте я знала, що вони все роблять правильно, і зараз, зв'язавши свої пояси магів заради енергетичної підтримки, готують потрібні чари. Тож щойно я дала знак і зняла бар'єр, на мелузинові кільцями затягнулися два вогняні паски. Нечисть оскаженіла та голосно загарчала... а я підстрибнула та запустила її у пащу закляття.

— Досі не вірю, що нам це вдалося, — полегшено видихнула я. — Маліссо, ніколи б не подумала, що вогняні заклинання в тебе настільки потужні.

— Та не такі вже й потужні, — зніяковіла дівчина, почухавши руду кучеряву маківку... на якій чомусь сидів дивакуватий капелюшок-циліндр. У той час як Ламіра, на голові якої з'явився жмут сіна, насупила брови.

— Не треба зайвої скромності, — зітхнула я та підійшла до мелюзина. — Те, як ти вишварила, було видно навіть мені, хоча це не я зв'язувала з тобою пояси.

Тварюка нерухомо лежала на землі. Треба б її спочатку оглянути: нечисть рідкісна, тож зайве наукове обстеження не завадить...